

[K. Helveg Petersen.]

kan naturligvis godt nedsætte underudvalg, og det vil man vel også gøre i praksis, og man kan også godt delegerede tingene ud, så noget varetages af udvalget for forretningsordenen, og så har man udvalget til at tage sig af det andet, men man kommer ikke uden om, at de problemsæt, der her er nævnt, er noget centralt.

Og så kan jeg jo sige, at det ikke er noget, der alene gælder for Danmark. Der var for ikke lang tid siden et symposium i Luxembourg, hvor parlamentarikere fra de ni lande mødtes med professorer i statskundskab, og i det referat, som professor Coombs fra England gav, da han skulle sammenfatte, hvad de lærde var blevet enige om ved at iagttage udviklingen rundt om i landene, sagde han, at parlamenternes indflydelse var vigende, de fik mindre og mindre hold på væsentlige funktioner i samfundsudviklingen. Er det da så ikke påkrævet, at vi analyserer, hvordan folketingets indflydelse og magt kan styrkes? Er det ikke det, vi gerne vil have? Vil vi ikke gerne gengive folketinget den indflydelse, som man har tiltænkt dette folketing? Ingen over og ingen ved siden af folketinget, var en fanfare, der engang lød. Er det ikke det, vi gerne vil? Og er der så nogen, der vil mene, at det er vi nået til og dér står vi? Har dette folketing den styringskraft, som vi forestiller os det har, og som vi gerne vil give det? Ja men så se da på udviklingen. Er det ikke ofte sådan, at der sker helt andre ting end det, folketinget giver udtryk for igennem de love og bestemmelser, man vedtager?

Jo, der er al grund til at se på de faktorer, der griber ind i udviklingen, såsom organisationerne, bureaukratierne, den teknologiske udvikling afhængig af udlandet og udviklingen dér. Dér er virkelig kræfter, vi skal registrere og analysere i forhold til folketingets indflydelse og muligheder, i forhold til vores styringsmuligheder.

I dette symposium var man i hvert fald så langt inde på nødvendigheden af at gøre noget, at Edgar Faure, den tidligere franske konseilspræsident, stod op og sagde: vi må nok i fællesskab undersøge disse ting. Han foreslog endda, at der skulle sættes videnskabelige studier i gang for at analysere, hvad parlamenternes muligheder egentlig er. Hvordan kan vi komme ud af den krise,

som parlamenterne virkelig og vitterlig er i? Man må ikke benægte den kendsgerning, at sådan vurderes denne situation, og jeg tror, vi må erkende, at vi også har meget svære vanskeligheder, når vi ser på vort folketings muligheder.

Må jeg sige om de enkelte ting, der er nævnt, at statsministeren, som jeg takker for en relativt positiv indstilling, talte om nødvendigheden af at koordinere. Det svarer ganske til, hvad økonomiminister Nyboe Andersen sagde i sin tale den 30. april, hvor han jo netop kom ind på nødvendigheden af, at man måske måtte tilrettelægge arbejdet anderledes, også arbejdet mellem regering og folketing. Det var jo fremme i et afsnit af hans tale, som jeg ikke skal citere, fordi det vil tage nogen tid at gøre det. Men det var tydeligt og klart, at han greb perspektivplan II og sagde: vi må køre videre, og det er just det, jeg har gjort, idet jeg i de indledende bemærkninger, der findes til forslaget, siger, vi må begynde dér, hvor perspektivplanredegørelsen slipper op, og hvor man erkender at de særlige problemer, der knytter sig til forholdet mellem regering og centraladministration på den ene side og folketinget på den anden side, ligger uden for rammerne for den redegørelse. Ja men så må andre jo tage fat, og det mener jeg at det udvalg, der foreslås nedsat, skulle gøre. Men, hr. statsminister, jeg takker for det tilsagn, der lå om at ville medvirke til, at undersøgelser kunne komme i gang.

Må jeg sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg altså ikke har sagt, at vi skal sammenblande administration og lovgivning. Jeg vil meget gerne have, at vi analyserer, hvordan forholdet er. Forholdet er jo i øvrigt det, at der er en sammenblanding. Det gav hr. Karlskov Jensen jo også udtryk for, da han nævnte eksemplet fra finansudvalget, hvor man nu vil diskutere, om man kan handle, som man har gjort hidtil fra administrationens side i forbindelse med uddeling af tipsmidlerne, og vi kan finde andre eksempler. Hvad jeg mener er vigtigt, er, om vi gør os klart, hvordan samspillet er, og jeg har rejst spørgsmålet, om ikke det ville være rimeligt, at man kunne trække mere på administrationens folk, bl. a. fra oppositionens side, om ikke det er nødvendigt for at kunne danne et modspil igennem udarbej-